

Körebe

– Ümit Seyhan · 09 Nisan 2010

Örtülü üstüne kıyametin perdesi,
Saklısın sende de gözden uzak bir yerde.
Ortada dönüp dursada tüm oyunlar,
Bir yanını hep gizledi nedense.

Güllere dokunmadan daha,
Dikenler takılı kaldı gönlüne,
Bir uydurma masalın içinde,
Körebe oynadı hep seninle.

Tutup elinden pervasızca,
Karanlıkları mesken seçtirdi.
İsyana maruz kalmamak için,
Ara sıra sana tatlı ,
bir şerbet içirdi.

Ne yer suçlu bunda nede ay,
Aleve verilmiş sanki,
Tutuşmuş bahçeler bağlar.
Kaçaçak yerin ne tarifi var,
Ne de yazıldı bu güne kadar.

İsyanın sinerken içine,
Önünde körebe ye koşuşur,
Yine Çocuklar..
Görünür hal ortada,
Durum aşikar,
Anlasanda kim inanır
Binde bir olacak
O kadar..

Tutuşup yanarken Arş-ı Alem,
Gaipden gelene dönüktü yüzün,
Bir acı seda boğulurken,
secdede.

İnanma diyen telkini duyar.
Hala yüreğın..

Soluksuz kalarak beklediğın her an,
Kendiliğınen kaybolur duyduğın fıgan,
Sonuca yazılmış gördüğün hüsrın
Ahını alan kaç kişi vardı? ,
Hala aklında kalan..

Ümit Seyhan